

mand berovre lever paa samme Maade til daglig, som man lever Suleasten hos os, og saa indeholder Slutningen af Bladet naturligtvis Underretning om, hvilken Agent her i Kjøbenhavn man kan henvende sig til for at blive befordret til Amerika. Naturligtvis faar denne Mand, formoder jeg, af dem, der i Amerika ere interesserede i Udvandringen, en vis Betaling for enhver Stæffel, han overleverer. (En Stemme: 10 Rd.) Sa, 5 eller 10 Rd. tror jeg ogsaa, det er. Paa denne Traffik tror jeg, der vilde gjøres Ende, hvis der var et Sted, hvor alle de, der ønske at udvandre, kunde henvende sig og faae alle fornødne Oplysninger om, hvilke Bete der er de korteste til det Sted, hvorhen de agte sig, om der paa det og det Sted er Ford at faae eller ikke, om hvad Priserne ere paa Jernbaner og Dampskibe osv.; thi de befordres sædvanlig paa begge Maader, med Jernbaner i Amerika og med Dampskib dertil. Derfor tror jeg, at en saadan Institution vilde gjøre overordentlig megen Nytte, og jeg tror, den lod sig oprette uden at koste Kommunen eller Staten en eneste Skilling. Sa, hørte Udvandringen pludselig op, eller formindskedes den et enkelt Nav til et meget ringe Antal, da er det ganske vist muligt, at der maatte ydes et Tilskud; men det kunde dog i alt Fald kun blive et meget ubetydeligt, og det vilde heller ikke være at regne for noget Offer, thi Staten taber vistnok Meget ved Udvandringen. Det er vist, at ikke blot mange gode Kræfter, men ogsaa mange Kapitaler gaa tabte for det Offentlige ved Udvandringen, saa jeg tror, at, hvis Staten kom til at yde et lille Offer for at indskrænke den, var det vel anvendt. Det er af disse Grunde, at jeg tror, at det vilde være rigtigt at prøve dette lille Udlaft noget noiere, inden man vedtog det.

Jessen: Medens det vistnok forsjener megen Anerkjendelse, at den høitærede Justitsminister har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Næringsbrug, som bestaar i at befordre Udvandrere, og paa at værne mod de mangfoldige Misbrug, hvortil dette Næringsbrug giver Anledning, forekommer det mig dog, at den sidste ærede Taler er gaaet meget vi-

dere, end jeg tror at kunne følge ham, naar han saaledes vil søge at lægge hele Ansvar for, hvorledes Udvandrerne blive befordrede, over paa Statsmyndighederne og ikke — hvad der forekommer mig at være det Naturligste — vil overlade det væsentligste Ansvar til Udvandrerne selv. Det forekommer mig, at man er her inde paa et Omraade, hvor man let kommer til at gjøre Indgreb i den personlige Frihed og i Næringsfriheden, og jeg tror, at man ved at gaa videre end Lovforslaget, og navnlig saa vidt, som den sidste ærede Taler antydede, let kunde komme ind paa en Dvang mod den enkelte Udvandrer, som jeg ikke synes stemmer med de almindelige Begreber om den personlige Frihed. Man kan desuden gjøre, hvad man vil, saa vil man dog ikke paa nogen Maade kunne stoppe Rilderne til de Ulykker, hvort disse Udvandrere geraade; thi selv om man vil oprette Bureauer, hvor de kunne faae Oplysning om de Forhold, i hvilke de begive sig ind, saa ville disse Bureauer vistnok i Almindelighed ikke nyde de Folks Tillid, der blive Udvandrere, i den Grad som de Personer, der ere Emisjærer med det Hverv at faae dem forlokkede. Jeg tror, som sagt, man maa overlade det til Folks egen Skjønssomhed, hvorledes de tro at kunne forsvare den Beslutning, de tage om at udvandre. En anden Side af Sagen er naturligtvis den, at man bør søge at omgjerde det Næringsbrug, som bestaar i at benytte sig af Folks Uvidenhed om Forholdene og Tilstandene, med saadanne Kauteler, at man kan forebygge nogle af de værste Misbrug, som følge dermed.

Hvad angaar de enkelte Paragrafer, saa nævnte den første ærede Taler (Melchior) en Bestemmelse i det første Punktum i § 1, som jeg ogsaa er standset ved, og jeg vil henstille til den høitærede Minister, om der dog ikke skulde være noget Uklart i den Definition af de Udvandrere, paa hvilke Loven er anvendelig, naar der staa: „paa hvilke Lov om Tilsyn med Udvandrerens Befordring af 1ste Mai 1868 § 8 er anvendelig.“ Jeg forstaar denne Sætning saaledes, at der derved betegnes, for det Første, at Loven gjælder om Folk, som begive sig bort her fra Landet i den Hensigt at drage til fremmede Verdensdele,